

ਯੇਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਦੀ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ - ਨੰਬਰ ਉਨੀਵਾਂ

Jeff Pippenger

2025-12-25

ਉਨੀਵਾਂ ਨੰਬਰ

ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਾਮ ਹੈ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਪੰਜਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਦਾਉਦ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਵੀ ਹੈ, ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਜਿੱਤਿਆ। ਦਾਉਦ ਦੀ "ਜੜ੍ਹ" ਯਿੱਸੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਯਿੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਫਾਰਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਯਹੂਦਾਹ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਯਾਕੂਬ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਇਸਹਾਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਅਬਰਾਹਾਮ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਜਾਂ ਯਿੱਸੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹ, ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਲੇਖ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਨਮੋਹਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਮੁੱਖ ਗੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ। ਉਹ ਜੋ ਹੈ, ਉਹੀ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਅਨਮੋਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੀ ਮੋਹਰ-ਖੋਲ੍ਹਾਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਗ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਗ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭੈਣ ਵਾਈਟ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵੱਲ ਨਿਗਾਹ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਮਹਾਨ ਸੁਧਾਰ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਵਿੱਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਸਭ ਦੇ ਸਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਤੋਂ ਹੀ ਉਤਪੰਨ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਵਧੀ ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਮਹਾਨ ਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਗਰਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਮੁਹਰ ਖੁਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ 1260 ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਖਰਾਅ ਦੇ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਐਲੀਆ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਅੱਧ ਤੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਹਨ। ਅਠਾਰਹਵੀਂ ਆਇਤ ਤੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਐਲੀਆ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ 1260 ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਨੂੰ ਪਦ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਦ ਸੱਤ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪਦ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ; ਫਿਰ ਮੂਸਾ ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਨੂੰ ਟਾਟ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਲਿਆਹ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1844 ਵਿੱਚ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ 1863 ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਉਹਨਾਂ ਰੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਬ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਸੱਪੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਢੇ

ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, "ਟਾਟ" ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਜੋ 1863 ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਅੰਧਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦੀ ਉਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੱਤ ਗਰਜ਼ਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਦੇ ਢੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਇਤਿਹਾਸ ਰਚਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਤਰਣ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਪਰ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦੂਤ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵੀ। ਇੱਕ ਨੇ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ।

ਹਰੇਕ ਸਮਾਂਤਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਹੈ, ਜੋ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ; ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ, ਤਦ ਸੰਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਿਕਸਿਤ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ, ਐਕਜ਼ੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।

ਦੋ ਰੇਖਾਵਾਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਦੂਤ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਤ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਵੇਮਾਰਕ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਇੱਕ ਝੂਠ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਇਆ ਜਿਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧੀਰਜ ਧਾਰੀ, ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਝੂਠਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੇਖਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਵੇਮਾਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਗਲਤੀ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਚਾਰਟ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਗਲਤੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜਦੋਂ 1843 ਦਾ ਸਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ; ਪਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਗਲਤੀ ਮਈ 1842 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹੀ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਲਈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ "ਹੱਥ" ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨੂੰ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਸਮਾਂ-ਅਵਧੀ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਵਧੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਉਸ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ ਢੱਕਣ ਅਤੇ ਉਘਾੜਣ ਦੀ ਅਵਧੀ, ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਜੋਤਿ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਢੱਕਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸੇ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ—ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਜੋਤਿ ਵਿੱਚ, ਜਿਸਨੇ ਮੂਲ ਜੋਤਿ ਦਾ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਜਾਗਰਣ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ।

ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਨਮੋਹਰ ਹੋ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੇ "ਸੱਤਵੇਂ-ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਲਹਿਰ" ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਜੋ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਲੈ ਗਈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਜਵਾਰਭਾਟੇ ਵਰਗੀ ਲਹਿਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੇਲੇ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੱਕ। ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਨਮੋਹਰ ਹੋਣ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਨੇ ਇੱਕ ਨਿੱਤ ਵਧਦੀ ਜਾਗਰਤੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।

1863 ਵਿੱਚ, ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਯਰਦਨ ਪਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਲਿਆਹ ਅਤੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੰਗਲ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਲਿਆਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੁਸਾ ਦੇ “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਸਨ। “ਸੱਤ ਸਮੇਂ” ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਇਲਿਆਹ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਸੀ। 1863 ਵਿੱਚ ਦੂਤ ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਕਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਰਾਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਖਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਮਰੇ ਪਏ ਸਨ—ਅਰਥਾਤ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਨਾ ਜਾਣ। ਉਹ ਤਦ ਜੀ ਉੱਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ “ਸੱਤ ਗੱਜਨਾਂ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ” ਜੋ “ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ” ਦੁਹਰਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ—ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ।

ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ-ਬਿੰਦੂ ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਮੂਲ ਜੋਤ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੀ “ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਬਾਂਹ” ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਮੈਂਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚੀ ਉੱਠ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਗਮਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਮੁੜੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਨਾ ਸਕੀ, ਤਦ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ‘ਫਿਰ ਵੇਖ, ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਉੱਪਰ ਵੇਖ।’ ਇਸ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਸੰਕੜਾ ਰਾਹ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਆਗਮਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨਗਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਰਾਹ ਦੇ ਦੂਰਲੇ ਛੇਰ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਰਾਹ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਉੱਜਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਟਿਕਾਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ‘ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ’ ਸੀ। ਇਹ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਚਾਨਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਣ।”

“ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ, ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਆਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੁੰਦੇ। ਤਦ ਯਿਸੂ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜੀ ਭੁੱਜਾ ਉੱਪਰ ਉਠਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਭੁੱਜਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜੋਤਿ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟ ਟੇਲੀ ਉੱਪਰ ਲਹਿਰਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਸਨ, ‘ਅਲਲੂਯਾ!’ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਉਤਾਵਲੇਪਣ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤਿ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲਿਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤਿ ਬੁੱਝ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪੁਰਨ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਝਲਕ ਗੁਆ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਏ।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾਮਈ ਬਾਂਹ ਉੱਠਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ “ਹੱਥ” ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨੂੰ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਾਂ ਜੋ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਉਤਰਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ।

“ਮੈਂਨੂੰ ਉਹ ਰੁਚੀ ਵਿਖਾਈ ਗਈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੁਰਗ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋ ਰਹੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਈ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਣ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੂਤ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਅਤਿਅੰਤ ਚਮਕਦਾਰ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਮਈ ਜੋਤ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮੈਂਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ

ਦੇਣੀ ਸੀ। ...”

“ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਲਵਾਨ ਦੂਤ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਤਰਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲਿਖਤ ਰੱਖੀ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘ਬਾਬੁਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ, ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ।’ ਫਿਰ ਮੈਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਸਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਸ ਨਾਲ ਤੱਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਮਾਨੋ ਮੂਰਖਤਾਪੂਰਣ ਸੁਸਤਤਾ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਦਿੱਸੇ, ਜਿਵੇਂ ਸੋਏ ਹੋਏ ਹੋਣ; ਤਦ ਭੀ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘੇ ਸ਼ੋਕ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਉਹੀ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1843 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1844 ਵਿੱਚ ਭੀ ਉਸ ਦੀ ਆਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਤਥਾਪਿ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਬਹੁਸੰਖਿਆਕਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਤਸਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ 1843 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਹਿਚਾਣ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।” *Early Writings*, 246, 247.

ਦੇਵੇਂ ਦੂਤ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਲਈ ਜਿਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰਬੱਧ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣਾ ਵਿਲੱਖਣ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ “ਲਿਖਤ” ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। “ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਦੂਤ” ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਂਤਰ ਤੌਰ ਤੇ ਚਲਣੇ ਹਨ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਥਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਰੁਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣੇ ਹਨ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਆਪਣੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ‘ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਮਹਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਗਈ।’ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਜੋਤ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।” *The 1888 Materials*, 803, 804.

ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਚੱਲਣਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਨੂੰ 9/11 ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਰੇਖਿਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ “ਤੀਜਾ ਦੂਤ” ਹੈ। ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਖ਼ਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਠਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੂਤ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨ “ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ” ਸੀ।

“ਸੱਤ ਗੱਜਾਂ” ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਰੇਖਾਕਿਤ ਕ੍ਰਮਬੱਧਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਇਹ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਨੂੰ “line upon line” ਮਿਲਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ 1840 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਉਤਰਨਾ 9/11 ਉੱਤੇ ਉਸਦੇ ਉਤਰਣ ਨਾਲ ਸਮਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਸਾਕਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ waymark ਨਾਲ ਸਮਰੂਪ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਸੱਤ ਗੱਜਾਂ” ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਉਤਰਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ "ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਸੰਰਚਨਾ" ਉਤਪੰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਪੜਾਅਾਂ ਵਜੋਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਪੜਾਅ ਬਗ਼ਾਵਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਰਚਨਾ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਇੱਕ ਸੰਰਚਨਾ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅੱਠਾਰਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅੱਠਾਰਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੋਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹੈ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਦੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਜਦੋਂ 9/11 'ਤੇ ਨਿਊਯਾਰਕ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਢਹਿ ਪਈਆਂ, ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਆਇਤ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਵਾਜ਼ ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। 9/11 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਕ ਦੇ ਅਰਸੇ ਵਿੱਚ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦਾ ਤੀਜਾ ਦੂਤ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਹਕੀਕਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤ ਕੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਅਧਿਆਇ ਅਠਾਰਾਂ ਦੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ—ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣਾ ਹੈ।

ਦੋ ਦੂਤ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਦੂਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਮਾਰਕ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ, 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਾਰਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਚਾਰਟ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ 'ਤੇ ਹੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀ ਤਖ਼ਤੀ ਦਾ ਮਾਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦੇ ਚਾਰਟ ਦੇ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਇਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕੇ ਹੋਏ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੇਖਾ ਵਿੱਚ ਓਸੇ ਹੀ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੀਆਂ ਸਮਾਂਤਰ ਰੇਖਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਇਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇਕ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉੱਤੇ ਦੋ ਹੱਥ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਖਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਅਰਸਾ, ਜੋ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਰੰਭ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਢੱਕਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਅੰਤ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਐਕਸੇਟਰ ਦੀ ਕੈਂਪ ਸਭਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦੀ ਅਤੇ ਸੁੱਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਇਆ ਅਤੇ ਸਹੁੰ ਖਾਈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਹੁਣ ਹੀ "ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ" ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੋ ਤੀਜੇ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ "ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ" ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਮਿਆਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੇ, ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਛਿੱਤਰ-ਬਿੱਤਰਤਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ "ਅਚੰਭੇ ਦੇ ਮਨੁੱਖ" ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਭੇਟ ਵਜੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਠਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਬਣਤਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਵਿਚਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚਾਨਣ ਉਤਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਨਣ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਚਾਨਣ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਦਸਤਖ਼ਤ ਧਾਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਬਣਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਅਤੇ ਮੁਹਰ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਮੁਹਰ-ਖੁਲਾਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੀਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਦਰ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸੰਪੂਰਣ ਮੰਦਰ ਸਭ ਪਹਾੜਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਚ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਮੱਧਲਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਣਕ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਵੱਖਰੇਗੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੁਰਖ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੱਥਕੂਕ ਦੀਆਂ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਇਕੱਲਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਰਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵੇਲੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਹੱਥ ਦੇ ਵਾਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ। ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਅਗਲਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਪਤੀ ਹੱਥ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇ ਹੱਥ ਹਨ। ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉਠਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਨੂੰ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਜਿੱਥੇ ਦੂਤ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੰਰਚਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮਾਂਤਰ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣਾ ਇੱਕ ਹੱਥ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉਠਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਹ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਹਨ ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਤੇੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚਰਮ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਜੋ ਗੱਲ ਉਲੇਖਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਵੇਂ ਵਰਤਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਜਾਗਰਤੀ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚਿੰਨ੍ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ" ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਹ ਦੇ "ਤਿੰਨ ਕਾਲਾਂ" ਦੇ ਮੋਹਰਤੇੜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੋਹਰਤੇੜਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਖਿਲੋਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਢੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸਾਰੇ "ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮ" ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ—ਤਾਂ ਉਹ ਜੁਲਾਈ 2023 ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਢੇ ਦਿਨ ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਹ ਅਦਭੁੱਤ ਕੰਮ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਜੁਲਾਈ 2023 ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਹ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਗਲਤੀ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਨੂੰ ਆਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਦ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਾਇਆ।

ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਲਈ ਸਨ 1843 ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844। ਉਹ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਬਾਰੂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਬਾਰੂਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕਣ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈ

ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਵਰੂਪ ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਸਿਆ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ। ਬਾਰੂਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ" ਹੈ। ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੋ 1335 ਤੱਕ "ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ"; ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ "ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ"। ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਛੁਹਣਾ।" ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਸਨ 1843 ਨੇ ਸਨ 1844 ਨੂੰ ਛੁਹਿਆ। ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰੂਵੇਂ ਦਾ ਬਾਰੂਵੇਂ ਪਦ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਤਿੰਨਾਂ ਮਿਆਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ—ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰੀ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਪਹਿਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਿਆਦ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਜੋਤ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਮਿਆਦ ਹਨ।

ਸੱਤਵੇਂ ਪਦ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ, ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ 11 ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰਤਾ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰੂਵੇਂ ਪਦ ਦਾ ਸਮਾਂ-ਅੰਤਰਾਲ 18 ਜੁਲਾਈ 2020 ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ 12 ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਗੱਜਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ 18 ਜੁਲਾਈ 2020 ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਅਤੇ ਅੱਧੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੇ ਅੰਤਿਮ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਅਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਉੱਠਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੌਂ ਖਾਧੀ ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਈ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਉਸੇ ਥਾਂ ਇੱਕ ਸਹੁੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਾਅਦੇ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੀ ਕਥਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਖਰ-ਬਿੰਦੂ ਵੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਰੰਭ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅਬਰਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਅਦੇ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹੁੰ ਨਾਲ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ। ਆਪਣੇ ਜੁੱਤੇ ਉਤਾਰ ਦੇਓ; ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੋ!

ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਮੱਧ ਅੱਖਰ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਯਤ ਗਿਆਰਾਂ ਦੇ 1290 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਅਬਰਾਮ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਵਾਚਾ-ਕਾਲ ਸੰਬੰਧੀ 430 ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਓਮੀਗਾ ਪੂਰਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਆਯਤ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਪਾਪਾਈ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਕਾਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ 1260 ਸਾਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਬਰਾਮ ਦੇ 430 ਸਾਲ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮੀ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਵੱਲੋਂ ਅਬਰਾਮ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਜਕਾਂ ਲਈ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ 1989 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਉਹ ਤੀਹ ਸਾਲ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਆਯਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਜਾੜ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਘਿਨਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ 1260 ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰੇਗੀ, ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਤੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਨਾ ਦੇ 42 ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਮਹੀਨਿਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਸੁਧਾਰਕ ਅੰਦੋਲਨ 1989 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਯਾਜਕਵਰਗ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਿੰਦਕੇਲ ਦੇ ਜਲ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਆਕਾਸ਼ ਵੱਲ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਹ ਸਹੁੰ ਖਾਧੀ ਕਿ ਜਦੋਂ 18 ਜੁਲਾਈ, 2020 ਤੋਂ ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੱਕ ਦਾ ਛਿਤਰਾਉ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਿਵਯਤਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਜੋੜਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਦਭੁਤ ਗੱਲਾਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੀ ਉਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ, ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਥੇ ਉਸ ਨੇ ਨਾ ਕੇਵਲ ਸਮੇਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲਾਗੂਤਾ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰਗੀ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੇਦ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰੂਵੇਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂਤਰ ਅੰਸ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਹੋਣਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੋਹਰਬੰਦੀ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਵੀ

ਸਮਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰੀ ਦੇ ਨਾਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਹਾਂ ਸਮਾਂਤਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਸਹੁੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਘਟਿਤ ਹੋਇਆ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਤਿਰ੍ਹਾਂ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਇੱਕ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਆਯਤ ਸੱਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਕਾਲ ਉਸੇ ਹੀ ਕਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਆਰੰਭ ਆਯਤ ਬਾਰਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਯਤਾਂ ਸੱਤ ਅਤੇ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ 1989 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਯਤ ਸੱਤ ਦੇ ਅਲਫਾ ਕਾਲ ਅਤੇ ਆਯਤ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਓਮੇਗਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਆਖਰੀ ਬਗਾਵਤ—ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਾਈਕਲ ਦੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣ ਤੱਕ—ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਾਈਕਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੱਧਲੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਤੀਹ ਸਾਲ ਉਹਨਾਂ ਯਾਜਕਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹਨ ਜੋ ਅਗਲੇ 1260 ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬਾਹਰੀ ਬਲਾਂ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਟੱਕਰ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਸਮਾਂ ਇਬਰਾਨੀ ਵਰਣਮਾਲਾ ਦੇ ਤੇਰ੍ਹਵੇਂ ਅੱਖਰ ਦੇ ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪੱਖ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਰਤੀ ਗ੍ਰਹਿ ਉੱਤੇ ਮਹਾਨ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਲੜਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਹੈ, ਜੋ ਹਿੱਡੇਕੇਲ ਦਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਮੋਹਰ ਵੀ ਧਾਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਬਣਤਰ ਉੱਤੇ ਨਿਰਮਿਤ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਅਧਿਆਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਬਾਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਤਾਰਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਲਈ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਵਿਦ੍ਰੋਹ ਵਾਲਾ ਵਿਚਕਾਰਲਾ ਅਧਿਆਇ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਇਆਤ ਗਿਆਰਾਂ ਵਿੱਚ 1290 ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਇਸੇ ਹੀ ਬਣਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਆਇਆਤ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਸੰਰਚਨਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਨੇਕਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਂ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਰ੍ਹਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਲੀਵੇਂ ਪਦ ਦੇ ਗੁਪਤ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ 1989 ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਉਡੇਲੇ ਜਾਣ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਤਵੀਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅੰਤਿਮ ਮੋਹਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਪੰਜਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜੋ ਸੱਤ ਮੋਹਰਾਂ ਨਾਲ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਛੇਵੀਂ ਮੋਹਰ ਨੇ ਛੇਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਜਦੋਂ ਪਾਪ ਲਈ ਵਿਚੋਲਗੀ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਕੌਣ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਸਕੇਗਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿ ਸਕੇਗਾ? ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:17.

ਅਗਲਾ ਅਧਿਆਇ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਗਲੀ ਆਇਤ, ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁੰਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉੱਤੇ ਮੁਹਰ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁੰਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਛੇਵੀਂ ਮੁਹਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਤਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਅੱਠਵਾਂ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤਵੀਂ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਮੁਹਰ ਦੇ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸੱਤਵੀਂ ਮੁਹਰ ਖੋਲੀ, ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਜਿਤਨੀ ਚੁੱਪ ਛਾ ਗਈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹ ਸੱਤ ਦੂਤ ਵੇਖੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਤ ਤੁਰਹੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵੇਦੀ ਕੋਲ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਧੂਪਦਾਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਧੂਪ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਸੁਨਹਿਰੀ ਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜੋ ਸਿੰਹਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸੀ। ਅਤੇ ਧੂਪ ਦਾ ਧੂੰਆਂ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਜਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਦੂਤ ਨੇ ਧੂਪਦਾਨ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਦੀ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ; ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ, ਗੱਜਣਾਂ, ਬਿਜਲੀਆਂ ਅਤੇ ਭੂਚਾਲ ਹੋਏ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 8:1-5।

“ਅੱਗ,” ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਸਾਯਾਹ ਅਧਿਆਇ ਛੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ “ਅੰਗਾਰਾ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਹੈ, ਵੇਦੀ ਤੋਂ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੰਤੇਕੁਸਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਆਈ “ਅੱਗ” “ਅੱਗ” ਦੀਆਂ ਜੀਭਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। “ਅੱਗ” ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਚਾ ਦਾ ਦੂਤ ਲੇਵੀ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ।

“ਜਿਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੁੱਟਣ ਵਾਲਾ ਸੂਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਲਿਹਾਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਗੋਹੂੰ ਨੂੰ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ।” ਮੱਤੀ 3:12। ਇਹ ਸੁੱਧੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਸੱਚ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਨੂੰ ਗੋਹੂੰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਝਿੜਕੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਸਾਰ-ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਲਿਆ। ਅੱਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਹੀ ਕੁਝ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਖ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਫਰਨਹੂਮ ਦੀ ਸਭਾ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸੱਚਾਈ ਹਿਰਦੇ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਬਦਲਾਅ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ਸਵੈ-ਤਿਆਗ ਵਾਲੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰੁੱਸ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਠੀਕ ਉਹਨਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਵਾਂਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜਬੜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ‘ਇਹ ਕਠਿਨ ਬਚਨ ਹੈ; ਇਸ ਨੂੰ ਕੌਣ ਸੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ?’ The Desire of Ages, 392.

ਅੱਗ ਹੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਇਲਿਆਹ ਦੀ ਭੇਟ ਉੱਤੇ ਬੱਲੇ ਉਤਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਿਦਓਨ ਦੀ ਭੇਟ ਉੱਤੇ ਦੂਤ ਲਈ ਉਤਰੀ ਸੀ। ਸੁੱਧੀਕਰਨ ਦੀ “ਅੱਗ” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੁਆਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ “ਅੱਗ” ਜੋ ਸੱਤਵੀਂ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮਰਥਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸੱਤਵੇਂ ਤੁਰਹੇ ਦੇ ਵੱਜਣ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਸੱਤ ਗਰਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਤੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦੇ ਉਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ, ਸੱਤਵੀਂ ਮੋਹਰ ਦਾ ਹਟਾਇਆ ਜਾਣਾ, ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰਾਂ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰਾਂ ਦੀ ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਦੀ ਲੁਕਾਈ ਹੋਈ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੂਤ ਨੇ ਸੂਤ ਦੇ ਵਸਤੂ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਭੁੱਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਰਸ਼ ਉੱਤਰ ਦੇ ਕੇ ਬੋਲਿਆ—ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਜੁਲਾਈ 2023 ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁਹਰਬੰਦੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੇ ਹੋ।

ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ—ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਗਿਆਰਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਢੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ

ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਸਾਢੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਠੀਕ ਉਹਨਾਂ ਨੌਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗੀ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਮੁਹਰਬੰਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਜੋ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਓਹਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੱਚਾਈ ਪਰੰਪਰਾ ਦੇ ਇਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਢੇਰ ਹੇਠ ਦੱਬੀ ਪਈ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ਆਤਮਿਕ ਅਰਥ ਲੁਕ ਗਿਆ ਸੀ; ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਸਵਰਗੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੰਧਕਾਰ ਨੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਢੱਕ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਘਣਾ ਅੰਧਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ। ਸੱਚਾਈ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਵੱਲ ਤੱਕਦੀ ਸੀ; ਪਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਵਯ ਛਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੌਤ ਦੇ ਕਫ਼ਨ ਵਰਗੀ ਇਕ ਘੋਰ ਉਦਾਸੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਛਾ ਗਈ ਸੀ।”

“ਪਰ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਕੁਲ ਦਾ ਸਿੰਘ ਜਿੱਤ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਵਯ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ, ਅਮਿਸ਼੍ਰਿਤ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਭੁੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਆਪ ਹੀ ਉਤਰ ਆਈ। ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਆਪਕ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਉਸ ਜੇਤ ਨਾਲ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰੇ। ਅਜੇਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਗਿਆਨ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਚਨ, ਦੀ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਨੇਰੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਜੇਤ ਵਰਗਾ ਸੀ।” Spalding Magan, 58.

“ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਿਵਾਜ ਅਤੇ ਸੂਤਰ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਹੋਰ ਵੀ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਬਣਦੇ ਗਏ। ਆਪਣੇ ਆਤਮਿਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਚਨ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਵਰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਬੰਦ ਸੀ।” Signs of the Times, May 17, 1905.